

LIBRIS

We know
books

NICK REDFERN

CONTROL

**MKULTRA, TEORIA DĂRELOR
CHIMICE ȘI CONSPIRAȚIA
DE SUPRIMARE A MASELOR**

Traducere de Monica Diaconu

PRESTIGE

București - 2024

CUPRINS

Mulțumiri	7
Surse foto	9
Introducere	11
Controlul în casă	15
Cenzura internetului	23
Dronele peste tot	29
Supraveghere fără sfârșit	37
Controlul informațiilor	45
Transformarea în americani grași, needucați și neinformați	53
Sunetul este dușmanul nostru	65
Cărți de tip periculos	75
Distrugerea istoriei	79
Ceruri periculoase	93
Proiectarea unui copil	101
Poliția apei noastre	109
Agenda dezarmării	117
Stingerea dată peste tot	123
Implantați și etichetați	129
Fenomenul steagurilor false	135
Atacuri orchestrate	149
SUSpendarea constituției	163

Se apropie o furtună	169
Conspirații subterane	179
Ceva în apă	187
Secretele din spațiu	193
Ferește-te de oamenii în negru	199
Controlul sexual	215
Morți misterioase	231
Lista morților se mărește	237
1984 prinde viață	245
Sacrificarea turmei	259
O agendă demonică	271
Controlul religiei	277
Secretele nemuririi	291
Afacerea HAARP	299
Conspirațiile de la Montauk	309
Ralstonismul	319
Începe MKUltra	325
Deformarea minții	337
Secretele de la Iron Mountain	347
Controlul nostru cu false invazii extraterestre	359
Virusi din stele	379
Asasinarea ufologilor	389
Grupuri OZN sub control	405
Manipularea minții în secolul 21	413
Concluzii	419
Lecturi suplimentare	424

CONTROLUL ÎN CASĂ

Imaginează-ți scena: Este o sâmbătă seara și ai câțiva prieteni în vizită pentru a bea și a lua cina împreună. La un moment dat, în timpul serii, discutați despre politica globală și despre intruziunile tot mai mari ale statului de supraveghere. Dintr-o dată, și la unison, toată lumea din cameră tace. Este una dintre acele tăceri clasice, stânjenitoare. Și nu pentru că prietenii tăi nu au nimic de spus pe această temă. Dimpotrivă, de fapt. De fapt, ei au foarte multe de spus. Sau, mai degrabă, au multe lucruri pe care și-ar dori să le spună. Motivul tăcerii este pe cât de simplu, pe atât de sinistru și înfricoșător.

Toți cei din cameră se tem că televizorul vă ascultă fiecare cuvânt. Nu numai că televizorul vă ascultă cuvintele, dar le și înregistrează. Mai rău, din cauza lipsei de criptare din partea producătorului televizorului, Agenția Națională de Securitate poate accesa televizorul și poate asculta fiecare cuvânt rostit. Așadar, decât să riște mânia NSA și să fie etichetați pentru totdeauna drept „persoane de interes” de către Departamentul de Securitate Internă, prietenii tăi aleg să schimbe subiectul și să evite o discuție despre chestiuni de natură politică care, într-o zi, s-ar putea întoarce împotriva lor. Și, posibil, să le facă chiar foarte mult rău. În termeni bruți și aproape suprareali, te afli acum sub controlul total al televizorului tău. Nici măcar George Orwell nu s-a așteptat la asta. În timp ce cartea clasică a lui Orwell, *1984*, scrisă în 1949, a fost o lucrare de ficțiune ce a provocat multă reflecție, problema unor întregi categorii de populație care sunt controlate și influențate de principala lor formă de divertisment – televizorul – nu este ficțiune. Este un fapt înfrorător.

La începutul anului 2015, controversa din jurul acestei probleme foarte tulburătoare a ieșit la suprafață pentru prima dată într-o măsură semnificativă. Și ce poveste incredibilă s-a dovedit a fi.

Scriitorul Clark Howard a declarat: „Ați auzit că guvernul vă spionează și că chiar și companiile vă spionează. Dar ați auzit că televizorul vostru vă spionează?! Dacă nu sunteți familiarizați cu televizoarele «smart», acestea sunt televizoare moderne cu ecran plat ce au aplicații integrate care vă permit să accesați conținut online precum Netflix, Hulu Plus sau Amazon Prime, mult mai ușor decât ați accesa conținutul difuzat în mod tradițional.”

După cum a remarcat și Howard, singura companie care a primit o mare parte din criticile justificate a fost Samsung. Howard a dezvăluit cititorilor săi o propoziție specifică și importantă care apare în Termenii de utilizare ai Samsung. George Orwell, menționat mai sus, s-ar fi învățat fără îndoială în mormânt dacă ar fi avut ocazia să citească aceste cuvinte. Angajații Samsung nu ascund înfiorătoarele fapte; de fapt, le fac extrem de clare: „Vă rugăm să fiți conștienți de faptul că în cazul în care cuvintele pe care le roștiți includ informații personale sau alte informații sensibile, aceste informații se vor număra printre datele captate și transmise unei terțe părți prin utilizarea Recunoașterii Vocale.”

Hai s-o lăsăm baltă cu o terță parte; cu starea actuală și sofisticată a hacking-ului, am putea vorbi despre a patra, a cincea și a șasea parte. De fapt, un număr

nesfârșit de părți interesate examinează în mod secret și atent fiecare cuvânt pe care îl rostești în timp ce stai în fața televizorului. Faptul că a trebuit să ajungem în această situație era deja destul de rău, dar ceea ce a urmat în această saga a fost și mai rău.

Clark Howard nu a fost singura persoană îngrijorată de toată această spionare scandalosă în singurul mediu în care nu ar trebui să avem gunoarie arbitrare care să ne asculte. În urma acestei povești s-a aflat și de cei de la *Digital Trends*. Cel puțin până la un punct, cuvintele lor minimizează unghiul conspirației. Deși recunosc că ideea de a avea un televizor care, de fapt, este un spion în casă este „destul de nefastă”, ei afirmă, de asemenea, că, în opinia lor, o mare parte din ceea ce s-a spus despre această problemă specifică a fost „scoasă din context”. Dar este acesta într-adevăr cazul? Să vedem.

Celebru pentru romanele sale distopice, precum *1984*, autorul britanic George Orwell (1903-1950) a prezis că guvernele noastre vor spiona cetățenii în mod curent.

Referitor la ceea ce *Digital Trends* numește „descrierea prea succintă” a televizoarelor smart de către Samsung, suntem informați că, atunci când cuvintele și conversațiile pot fi înregistrate, nu știm cu siguranță ce se întâmplă de aici încolo. Aceștia precizează că natura specifică a condițiilor în care transferul aceluiași date ajunge la ceea ce *Digital Trends* numește o „terță parte” – ceea ce reprezintă un eufemism ideal pentru o agenție de informații a guvernului – nu este în întregime clar.

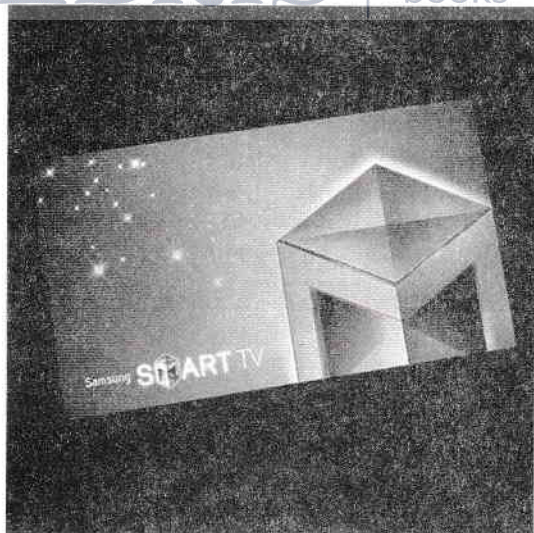
Având în vedere toate acestea, *Digital Trends* a decis să facă ceea ce trebuie și să abordeze Samsung pentru răspunsuri. Potrivit a ceea ce Samsung a avut de spus despre toate acestea, *Digital Trends* a sugerat că „teoreticienii conspirației ar putea da prea mult credit acestor televizoare «smart»”. Gândurile celor de la *Digital Trends* pe această temă au fost provocate de faptul că, în cea mai mare parte, televizoarele smart rămân în echivalentul modului *sleep* al unui laptop. Aceștia notează în mod corect că astfel de televizoare sunt proiectate și programate să răspundă la anumite cuvinte și declarații făcute de persoanele din locuința în care se pot găsi televizoarele. Este vorba despre fraze precum „Hi, TV.” sau „Hello, television.” *Digital Trends* își asigură cititorii că, fără ca astfel de fraze să fie rostite în mod specific, televizorul nu ia – și nu poate lua – act de cuvintele rostite de tine și, în egală măsură, nu înregistrează și nu poate înregistra și stoca nicio conversație ce ar putea fi, teoretic, captată în casă.

În timp ce observațiile făcute de *Digital Trends* au minimizat cu siguranță natura conspirativă a acestei povești – care, până în prezent, nu dă semne că ar dispărea prea curând – au existat și alte instituții media care au fost ferm de părere că spionii Agenției Naționale de Securitate (*National Security Agency, NSA*) ar putea foarte curând să se afle în livingul fiecăruia dintre noi, chiar dacă într-un mod straniu și furtiv.

Betanews, de exemplu, a dezvăluit concluziile sale în această privință, în special în ceea ce privește Samsung. Veștile nu au fost bune; cel puțin, nu pentru noi. Pentru cei de la NSA, însă, a fost un vis suprem devenit realitate: „Compania a recunoscut public că, într-adevăr, înregistra activitatea și comenzile vocale ale utilizatorilor.” *Betanews* a evidențiat, de asemenea, următoarele cuvinte din partea Samsung: „Aceste funcții sunt activate numai atunci când utilizatorii sunt de acord cu Politica de confidențialitate și Termenii de utilizare separați ai Samsung cu privire la aceste funcții, atunci când configurează inițial televizorul.”

Pe măsură ce *Betanews* a aprofundat controversa, a remarcat cercetările efectuate în acest domeniu de o companie engleză, Pen Test Partners. David Lodge și Ken Munro, de la această companie, au pus mâna pe unul dintre televizoarele smart Samsung, în principal pentru a vedea dacă afirmațiile Samsung sunt corecte. Sau, dacă nu cumva eram cu toții înșelați. Concluzia surprinzătoare a fost că nu, Samsung nu spunea întreaga poveste. De fapt, nici pe departe.

În ciuda declarațiilor îndrăznețe ale Samsung, Lodge și Munro au reușit să demonstreze cu fermitate că afirmațiile conform cărora toate datele utilizatorilor

Televizoarele smart, cum ar fi cele produse de Samsung stochează o mulțime de date personale. Este posibil ca hackerii să acceseze aceste televizoare și informațiile tale.

Există un alt mod prin care televiziunea ne controlează – și mă refer la noi toți. Este foarte diferit de modul în care televizoarele noastre ar putea fi piratate de NSA și de alte agenții – o situație care ar putea foarte bine să descurajeze părți semnificative ale populației să își exprime opiniile cu privire la chestiuni controversate. Cu toate acestea, nu este, totuși, mai puțin tulburător prin natura sa. În unele privințe, este chiar mai tulburător. Pe scurt, devenim nimic mai mult decât sclavii televizoarelor noastre – chiar sclavi controlați mental. Și ce este un sclav? Cineva care se află sub controlul altcuiva, iată ce este. Partea cea mai rea a tuturor acestor lucruri este că nu ne dăm seama ce ni se întâmplă – cel puțin, nu ne dăm seama până când nu ni se demonstrează grafic. Atunci ne cade proverbia la fisă și vedem ce ni se face – și asta, cu o viteză din ce în ce mai mare.

Alex Ansary a remarcat un aspect important în această privință. Acesta ajunge în centrul nu doar al modului în care televizoarele noastre sunt menite să ne controleze, ci și al modului în care marile instituții media din lume sunt, de asemenea, o parte importantă a factorului de control în creștere. Ansary nu ascunde faptul că sclavia noastră față de televizoare echivalează, în anumite situații, deși cu siguranță nu în toate (încă), cu nimic mai puțin decât spălarea creierului și controlul minții. Ansary observă în mod corect că majoritatea covârșitoare a conținutului pe care îl putem accesa pe televizoarele noastre este „condus și programat” nu de companii mici și independente, ci de un grup de elită de corporații uriașe, influente și puternice – ceea ce este foarte diferit de cum erau lucrurile în

de pe televizoarele lor smart erau complet criptate și în deplină siguranță împotriva accesării lor erau, de fapt, un gunoi total. Siguranța era acum nesigură. Cei doi au reușit să demonstreze că fișierele audio, de exemplu, au fost încărcate de televizoarele smart Samsung într-un mod complet necriptat. Acest lucru, desigur, însemna că orice hacker cu un grad ridicat de inteligență putea accesa materialul prin simpla apăsare a unui buton sau a câtorva. Și asta nu se referă doar la un tip de 400 de kilograme din subsolul mamei sale. Se referă, de asemenea, la cei care ar putea dori să exercite un control din ce în ce mai mare asupra noastră: guvernul și comunitatea serviciilor de informații.

decenii care au trecut de mult. Vorbim despre companii precum General Electric și Westinghouse. În opinia lui Ansary, acest control masiv asupra a ceea ce ajungem să vedem la televizoarele noastre garantează efectiv că știrile pe care le primim sunt atât „deformate”, cât și „denaturate”. Nu este nicio surpriză: știm cu toții acest lucru. *Fox News*, vă sună cunoscut?

Ansary nu s-a oprit însă aici. El s-a concentrat, de asemenea, pe activitatea excelentă și revelatoare a unui om pe nume Herbert E. Krugman, care a murit în iulie 2016, la vârsta de 95 de ani. *The New York Times* a notat despre Krugman, într-un necrolog dedicat acestuia, că „a fost un student de o viață întreagă al procesului de învățare. Combinând tehnicile de sondaj cu pregătirea sa în psihologia cognitivă și fiziologică, Herb a fost cel mai important teoretician al generației sale privind modul în care consumatorii reacționează la publicitate.”

Krugman a fost mult mai mult decât atât. A fost administrator al Marketing Science Institute și director de cercetare în domeniul publicității, manager al cercetării opiniei publice pentru General Electric, menționat mai sus, președinte al Asociației Americane pentru Cercetarea Opiniei Publice și o persoană care a avut legături strânse cu diverse universități de profil, printre care Columbia, Princeton și Yale. Și lucrurile nu se opresc aici. În ceea ce privește problemele care ne preocupă astăzi – în ceea ce privește modul în care devenim controlați de televizoarele noastre – cea mai importantă evoluție, în ceea ce îl privește pe Herbert E. Krugman, a avut loc în 1970. Acesta a fost anul în care Krugman, împreună cu un coleg pe nume Eugene E. Hartley, a scris o lucrare revelatoare intitulată „*Passive Learning from Television.*” Aceasta a fost publicată de Asociația Americană pentru Cercetarea Opiniei Publice.

Munca îmbinată a lui Krugman și Hartley a dezvăluit mai multe lucruri de o natură extrem de surprinzătoare, și, în egală măsură, îngrijorătoare. Așa cum cei doi au reușit să confirme în mod concludent în urma unor studii clinice care au implicat persoane ce au consimțit să ia parte la experimentele duo-ului, atunci când suntem absorbiți de ceva la televizor – fie că este vorba de o știre de ultimă oră, de un film sau de emisiunile noastre preferate – mintea noastră se schimbă la propriu. Creierul uman are două emisfere, așa cum sunt cunoscute. Acestea sunt total diferite. Emisfera stângă este cea care controlează ceea ce este cunoscut sub numele de gândire logică. Partea dreaptă, însă, este, am putea spune, complet necritică. Spre deosebire de emisfera stângă, cea dreaptă absoarbe datele într-un mod ilogic. Emoția ia locul logicii. Atunci când are loc această tranziție, creierul inundă corpul cu endorfine. *WebMD* a notat că endorfinele „declanșează un sentiment pozitiv în organism, similar cu cel al morfinei”.

Și în același mod în care oamenii pot deveni dependenți de morfină, este la fel de posibil – de fapt, aproape inevitabil – ca noi toți să devenim dependenți de televiziune ca urmare a acestei schimbări stânga-dreapta în emisferele creierului nostru. Cu alte cuvinte, devenim drogați. Și cu cât ne uităm mai mult la televizor, cu atât devenim mai dependenți. Și cu cât dependența este mai mare,

cu atât mai mare este nevoia de a ne uita din ce în ce mai mult la televizor. În acel moment, este ca și cum am fi într-un roller-coaster de neoprit, a cărui viteză crește cu fiecare minut.

Statistici uluitoare au fost evidențiate de *Waking Times*, în special în ceea ce privește modul în care, în esență, televizoarele noastre ne controlează, chiar dacă nu suntem pe deplin conștienți de această situație. După cum notează ei, occidentalul mediu își petrece aproape un deceniu întreg din viață nefăcând nimic altceva decât să se uite la televizor. De fapt, potrivit *Waking Times*, populația „este hipnotizată de ecranul televizorului fără a fi conștientă de efectele pe care această activitate le are asupra ei”. De asemenea, *Waking Times* notează că această problemă de a deveni sclavii televizoarelor noastre a avut un impact major și negativ asupra modului în care socializăm – fie că este vorba de familie, de prieteni sau de oamenii cu care lucrăm. *Waking Times* ajunge apoi la esența problemei: aproape trei sferturi dintre noi luăm masa în fața unui televizor. Aproximativ o treime dintre copiii care au doar un an (sau chiar mai puțin) au televizoare în dormitoarele

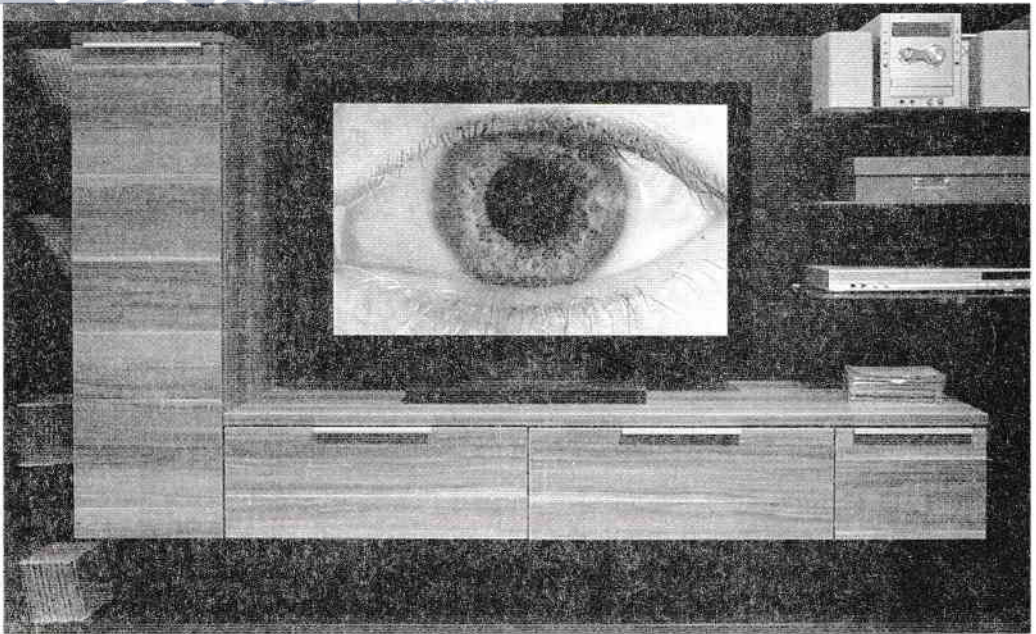

**Cu alte cuvinte,
noi devenim
drogați. Și cu cât
ne uităm mai
mult la televizor,
cu atât mai
dependenți
devenim.**

lor. Aproape 50% dintre copiii de opt ani din Statele Unite au un televizor în dormitor. În considerare aceste cuvinte uluitoare din *Waking Times*: „Un copil tipic din SUA petrece 3,5 minute pe săptămână într-o conversație semnificativă cu un părinte, dar 1.680 de minute pe săptămână în fața televizorului.”

Devine și mai rău: până când cineva ajunge la vârsta de pensionare – 65 de ani – o persoană obișnuită din lumea occidentală a vizionat un număr uluitor de două milioane de reclame, multe dintre ele reluate la nesfârșit. Iar dacă îndrăznim să nu ne mai uităm la televizor, ne trezim în stări asemănătoare cu cele ale narcomanilor care se lasă de droguri. Din nou, totul este cauzat de endorfinele ce se învârt în jurul corpului nostru atunci când ne uităm la televizor. Când ne oprim? Anxietatea, sentimentul de izolare și chiar depresia își fac apariția. Și se resimt chiar puternic.

În mod controlat? Fără îndoială. Ultimul cuvânt în această problemă neliniștitoare și în continuă creștere îi aparține lui Hal Becker, un autor; printre cele mai bine vândute cărți ale sale se numără *Hal Becker's Ultimate Sales Book* și *Can I Have 5 Minutes of Your Time?* Becker, care a fost consultant pentru companii precum IBM, AT&T, United Airlines și Verizon, a declarat: „Cunosc secretul de a-l face pe americanul obișnuit să creadă orice vreau eu. Lasă-mă doar să controlez televiziunea.... Pui ceva pe ecran și devine realitate”.

Având în vedere că americanii petrec atât de mult timp în fața televizoarelor, există oportunitatea de a spiona și de a influența profund comportamentul telespectatorilor.

Asta dacă nu cumva fiecare dintre noi va rupe cătușele controlului care ne pândesc în sufragerii, dormitoare și bucătării.

Nu contează doar problema spionajului în propriile noastre case, ci și problema deloc neglijabilă a ceea ce se întâmplă atunci când ieșim din casele noastre – fie că mergem la serviciu, fie că ne ocupăm de câteva treburi, fie că ne ducem copiii la școală sau la un meci, și așa mai departe. Oricât de uimitor și de deranjant ar părea, Controlorii se află acum într-o poziție privilegiată și ideală pentru a prelua controlul asupra mașinilor și camioanelor noastre. Ca și cum casele noastre nu ar fi fost de-ajuns. Nu, nu vorbim despre faptul că vehiculele noastre vor fi confiscate și luate de poliție. Mai degrabă, vorbim despre modul în care există o tehnologie avansată pentru a ne dezactiva complet vehiculele – fie temporar sau chiar permanent. Dacă Controlorii vor să ne țină sub talpa lor colectivă, tot ce trebuie să facă este să ne împiedice să folosim singurul lucru care ne-ar permite să scăpăm din ghearele lor: propriul nostru vehicul, bineînțeles. În condițiile în care aproape toată lumea se bazează pe un vehicul, pentru mai mult de trei sute de milioane de americani să descopere că nu mai au un astfel de vehicul funcțional ar fi cel puțin descurajant.

Mulți producători de mașini și camioane merg pe calea Big Brother, instalând pe vehiculele lor o anumită tehnologie avansată care permite ca o telecomandă să oprească complet motorul și să facă mașina sau camionul să staționeze – fie

brusc, fie treptat. Încă din 2009, de exemplu, General Motors a pus în mișcare (o ironie a expresiei, desigur) mecanismele pentru a se asigura că aproape două milioane dintre vehiculele sale pot fi oprite imediat prin simpla apăsare a unui buton. Toate acestea, mulțumită General Motors și OnStar.

După cum a menționat OnStar: „Dacă vi se fură vehiculul, OnStar poate folosi GPS-ul pentru a-l localiza și a ajuta autoritățile să îl recupereze rapid. La multe modele, un consilier poate trimite un semnal pentru a încetini vehiculul sau pentru a-l împiedica să repornească. Hoții nu vor ajunge prea departe cu *Remote Ignition Block*. Odată ce un vehicul a fost declarat furat, OnStar poate trimite un semnal de la distanță care blochează pornirea motorului. Atunci când un hoț încearcă să îl repornească, poate crede că a reușit să fugă fără probleme, dar nu va ajunge nicăieri. OnStar poate trimite un semnal de încetinire a autovehiculului furat pentru a ajuta autoritățile să recupereze vehiculul și pentru a reduce urmărirea de mare viteză. Odată ce poliția ne asigură de siguranța condițiilor, putem trimite un semnal care încetinește treptat vehiculul. Poliția se poate deplasa rapid și nu va trece mult timp până când veți pleca în mașina tocmai recuperată.”

Nimeni nu spune că OnStar și General Motors fac parte dintr-o conspirație vastă; în mâinile potrivite, precum cele ale OnStar, tehnologia analizată este atât valoroasă, cât și binevenită. Dar adevărul este că, în mâinile greșite, această tehnologie de oprire a vehiculelor ar putea provoca haos, mai ales dacă este utilizată în timpul unei urgențe naționale: s-ar putea să te trezești fără vehicul, fără noroc și blocat acasă – unde ești ascultat la nesfârșit.

În aparență, tehnologia este menită să reducă nevoia de urmăriri de mare viteză – în special pe timp de noapte, când poate fi un moment foarte periculos pentru forțele de ordine nevoite să se lupte cu hoți de mașini și fugari de justiție. Dacă prin simpla apăsare a unui buton se poate pune capăt acestor urmăriri, cu atât mai bine. Atâta timp cât tehnologia nu este îndreptată împotriva cetățenilor care respectă legea, totul este în regulă. Totuși, în cel mai rău caz, dacă se va ajunge la cel mai rău scenariu și OnStar va fi plasat sub control guvernamental – într-o stare de urgență națională – s-ar putea să ne trezim efectiv închiși în casele noastre – fără niciun loc unde să mergem. În astfel de circumstanțe sinistre, lupta pentru libertate va deveni din ce în ce mai periculoasă și mai mortală.

CENZURA INTERNETULUI

În 2012, *BBC* a declarat: „Aproximativ 70 de țări din întreaga lume, cum ar fi China și Iran, sunt cunoscute pentru faptul că folosesc filtre pentru a-și izola populația de accesul global la internet. Mass-media străine, site-urile web ale oponenților politici și paginile care semnalează încălcări ale drepturilor omului sunt blocate în mod obișnuit.” Într-o societate bazată pe control, este aproape sigur că anumite site-uri web, bloguri și rețele sociale vor avea de suferit în mod negativ – până la punctul în care, după toate probabilitățile, vor dispărea cu totul. Într-adevăr, a început deja o reprimare a internetului și a ceea ce apare online. La trei ani de la declarația sa din 2012, *BBC* a menționat următoarele:

„Președintele Chinei, Xi Jinping, a cerut țărilor să respecte «suveranitatea cibernetică» a fiecăreia dintre ele și diferitele modele de gestionare a internetului. Domnul Xi a declarat că țările au dreptul de a alege cum să își dezvolte și să își reglementeze internetul.”

Desigur, în națiuni precum China, cuvântul „reglementa” nu înseamnă altceva decât „control” și „cenzură”. Declarația președintelui Xi a fost făcută la Conferința Mondială a Internetului sponsorizată de Beijing, care a avut loc în provincia Zhejiang.

Să vorbim acum despre Coreea de Nord și despre liderul său dement și clar instabil, Kim Jong Un. Ziarul *The Telegraph* a comentat situația actuală din Coreea în ceea ce privește accesul la internet. Sau, mai degrabă, în Coreea de Nord, lipsa evidentă a accesului la internet: „Singurele persoane care au acces real la internet sunt liderii politici și familiile lor, studenții de la universitățile de elită și membrii unităților de război cibernetic ale țării.” În mod incredibil, pentru o națiune de aproximativ douăzeci și cinci de milioane de oameni, numărul persoanelor din afara guvernului care au acces la internet este de doar câteva mii. Acesta

este, desigur, un lucru care face foarte ușor pentru guvernul nord-coreean atât să îi supravegheze atent și clandestin pe cei care îndrăznesc să acceseze internetul, cât și să manipuleze restul populației cu o propagandă scandaloaasă.

Desigur, ne-am putea aștepta să vedem o astfel de activitate cu mână de fier în țări precum Coreea de Nord și China. Dar s-ar putea să fii surprins să afli că este deja la ușa ta, în Statele Unite. *Natural News*, în mai 2015, a declarat: „În noiembrie 2013, o instanță federală a decis că Departamentul de Securitate Internă trebuie să dezvăluie planurile secrete anterioare pe care masiva agenție le-a dezvoltat pentru un comutator de oprire a internetului – „Standard Operating Procedure 303”, cunoscut și sub numele de „Internet kill switch” al Departamentului de Securitate Internă.”

Dacă îți imaginezi că internetul – care, în doar câteva decenii, a trecut de la o tehnologie nouă și inedită la ceva care conduce și dictează efectiv modul în care trăim – nu poate fi oprit, te înșeli. În timp ce oprirea internetului la scară mondială ar fi foarte complicată și aproape imposibil de realizat, cenzurarea rețelei într-o măsură considerabilă, aici, în Statele Unite, este ceva ce poate fi sigur realizat cu o ușurință înfricoșătoare. Tehnologia există – ca urmare a „kill switch”-ului

Google, compania cea mai cunoscută pentru popularul său browser web, este un recipient pentru datele personale și comportamentul de căutare pe internet a milioane de americani și de oameni din întreaga lume. Aceste informații valoroase sunt tentante pentru guvernul american, care a solicitat date de la Google de zeci de mii de ori în ultimii ani.

menționat mai sus – pentru a închide foarte ușor site-uri web, bloguri și alte forme de social media. Cu alte cuvinte, internetul ar exista în continuare, dar, în schimb, cantități uriașe de date și site-uri ar deveni inaccesibile și interzise. O astfel de legislație ar putea chiar să facă ilegală încercarea de a accesa site-urile respective.

Ar trebui remarcat faptul că motivul pentru care cenzura internetului ar putea fi realizată în Statele Unite este că multe dintre companiile care au ajuns practic să definească lumea bazată pe internet au cedat și au pupat fondul guvernului atunci când vine vorba de monitorizarea rețelei. De exemplu, în 2013, *Fox News* a publicat următoarele: „De exemplu, în 2012, guvernul american a cerut de peste 31.000 de ori la Google date despre utilizatorii săi. Iar guvernul rareori a obținut mai întâi un mandat de percheziție, a dezvăluit recent Google; în aproape toate cazurile, compania a sfârșit prin a preda cel puțin o parte din date.” Asta se întâmplă când controlul – mai degrabă decât iluminarea, informarea și învățarea – este factorul dominant în lumea online.

Trecând la Franța, avem următoarele de la *Heritage.org*: „Accesul utilizatorilor americani la conținutul internetului ar putea fi limitat în curând, din cauza unei decizii recente a autorităților de reglementare franceze.” Această situație curioasă provine din ceva care, pe de o parte, este perceput ca un mijloc de a încerca să restricționeze accesul la internet și care, pe de altă parte, este văzut ca un lucru bun pentru susținătorii vieții private. A fost o problemă care a ieșit la iveală în vara anului 2015.

Guvernul Franței ia foarte în serios problemele legate de libertățile civile, până la punctul în care el are o anumită legislație de protecție ce se află sub auspiciile a ceea ce se numește Comisia Națională pentru Informatică și Libertăți. În esență, și în cadrul unei dispute juridice care este încă în desfășurare, guvernul francez este un campion al ceea ce, în Uniunea Europeană, este cunoscut sub numele de „dreptul de a fi uitat”. Fundamental, este vorba despre conceptul de cât timp și în ce circumstanțe specifice pot fi sau ar trebui să fie păstrate online și disponibile pentru oricine informații despre o anumită persoană.

A fost o problemă care a luat amploare în 2014 și care a gravitat în jurul unui spaniol, Mario Costeja Gonzalez. La sfârșitul anilor 1990, echivalentul spaniol al Serviciului de Venituri Interne a pus sechestru pe casa lui Gonzalez din cauza faptului că acesta avea datorii semnificative către guvern. La vremea respectivă, vestea vânzării casei lui Gonzalez a apărut în paginile ziarului său local, lucru care nu l-a încântat deloc pe Gonzalez. El a devenit și mai nemulțumit ani mai târziu, când, pe măsură ce același ziar a devenit prezent pe internet, povestea vânzării casei sale ca urmare a datoriei sale fiscale a devenit cunoscută online. Gonzalez a ales să acționeze proactiv: a dat în judecată Google în temeiul legislației Uniunii Europene, argumentând că viața sa privată era încălcată prin faptul că o chestiune privată dintre el și fisc putea fi găsită în continuare prin căutarea pe Google a numelui său. Toate acestea ne aduc înapoi la dreptul UE de a fi uitat.